

Sygn. akt VIII C 1901/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - (...) w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę 339,44 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 339,44 zł (trzysta trzydzieści dziewięć złotych i czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1901/17

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2017 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu J. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 339,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany nie wykonał zobowiązań wynikających z umowy i nie zapłacił należności wynikającej z wystawionej przez operatora noty obciążeniowej. Ponadto powód wskazał, że przedmiotową wierzytelność nabył od pierwotnego wierzyciela w drodze umowy cesji. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)**

W dniu 28 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wyjaśnił, iż w dniu 5 grudnia 2007 roku zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę abonencką, na mocy której zakupił na własność dekodery cyfrowe wraz z anteną. Następnie, w dniu 11 lutego 2011 roku zawarł z operatorem kolejną umowę, w ramach

której wymieniono mu dekodery. W ocenie pozwanego wymiana dekodera nie sprawiła, że urządzenie to przestało być jego własnością, co czyni żądanie powoda niezasadnym. Pozwany wskazał ponadto, że w dniu 18 sierpnia 2016 roku zwrócił dekodery pierwotnemu wierzycielowi.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5v., sprzeciw k. 7-7v., postanowienie k. 9v.)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odpowiadając na zarzuty pozwanego wyjaśnił, iż na mocy umowy z dnia 11 lutego 2011 roku operator udostępnił dekodery pozwanemu na czas trwania umowy. Po jej rozwiązaniu obowiązkiem pozwanego był zatem zwrot przedmiotowego urządzenia, z której to powinności nie wywiązał się.

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. **(odpowieź na sprzeciw k. 60-63, k. 90-92, sprzeciw na urzędowym formularzu k. 75-76v., protokół rozprawy k. 101)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. S. w dniu 5 grudnia 2007 roku zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę abonencką o świadczenie pakietu usług polegającego na dostarczaniu programów telewizyjnych. W ramach umowy, o której mowa, pozwany zakupił dekodery (nr urządzenia (...)) za kwotę 79 zł oraz antenę satelitarną za kwotę 50 zł, na dowód czego pierwotny wierzyciel wystawił fakturę VAT.

W dniu 11 lutego 2011 roku pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem drugą umowę abonencką nr (...), na okres podstawowy 29 miesięcy (tj. do lipca 2013 roku). W ramach tej umowy pozwany wybrał pakiet rodzinny HD, a w ramach opcji dodatkowych: (...), pakiet extra HD i pakiet sport HD. Jednocześnie pierwotny wierzyciel udostępnił pozwanemu dekodery cyfrowe HD-5000 o nr (...) - (...), na dowód czego wystawił protokół odbioru sprzętu, pod treścią którego pozwany złożył swój podpis. Zgodnie z postanowieniami regulaminu świadczenia usług, stanowiącego integralną część umowy, korzystanie z usług operatora mogło odbywać się przy użyciu urządzenia dekodującego stanowiącego własność abonenta bądź urządzenia dekodującego udostępnionego przez operatora. Karta i udostępnione urządzenie dekodujące stanowiło własność Cyfrowego P. W przypadku rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy, abonent zobowiązany był do zwrotu na własny koszt i ryzyko, udostępnionego mu urządzenia dekodującego i karty w terminie 30 dni od rozwiązania/wygaśnięcia umowy. W przypadku braku zwrotu urządzenia w terminie, abonent zobowiązany był do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w cenniku. Zapłata kary umownej nie zwalniała abonenta z obowiązku zwrotu udostępnionego urządzenia. W myśl postanowień cennika, kara umowna z tytułu niezwrócenia dekodera HD w terminie wynosiła 340 zł. **(umowa z dnia 11 lutego 2011 roku k. 52-53, protokół odbioru sprzętu k. 53v., regulamin świadczenia usług k. 55-56v., cennik k. 64-65, umowa z dnia 5 grudnia 2007 roku k. 77, faktura VAT k. 79, okoliczności bezsporne)**

W dniu 19 marca 2015 roku pozwany wniósł o rozwiązanie umowy z dniem 31 lipca 2015 roku. Po rozwiązaniu umowy, po stronie pozwanego powstał obowiązek zwrotu udostępnionego mu dekodera HD-5000 na rzecz operatora, z której to powinności J. S. nie wywiązał się. Na skutek inercji pozwanego, pierwotny wierzyciel w dniu 14 sierpnia 2015 roku wystawił notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 340 zł tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu (...) - (...). Jednocześnie, tego samego dnia pierwotny wierzyciel dokonał rozliczenia konta pozwanego, w wyniku którego wysokość kary umownej podlegającej uiszczeniu uległa zmniejszeniu o widniejącą na koncie pozwanego nadpłatę w kwocie 39,90 zł. Tym samym do zapłaty pozostała kwota 300,10 zł, z terminem płatności do dnia 28 sierpnia 2015 roku. **(nota obciążeniowa k. 57, rozliczenie konta k. 84, okoliczności bezsporne)**

W dniu 18 sierpnia 2016 roku, a więc już po upływie terminu oznaczonego w regulaminie świadczenia usług, J. S. zwrócił Cyfrowemu P. dekodery HD 5000 o nr (...) - (...). **(protokół zwrotu sprzętu k. 86, okoliczności bezsporne)**

W dniu 3 marca 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym – (...) w W. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika J. S.. W wykazie wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 300,10 zł. **(umowa przelewu wierzytelności k. 21-25v., papierowy wykaz wierzytelności k. 26-29, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 30, oświadczenie o zapłacie ceny k. 31, okoliczności bezsporne)**

Odsetki ustawowe (a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie) liczone od kwoty 300,10 zł za okres od dnia 29 sierpnia 2015 roku (dzień po upływie terminu płatności kary umownej) do dnia 22 czerwca 2017 roku wynoszą 39,34 zł. **(kalkulator odsetkowy (...))**

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie niesporne było, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa abonencka z dnia 5 grudnia 2007 roku, w ramach której pozwany nabył na własność urządzenie dekodujące, za pomocą którego mógł korzystać ze świadczonych przez operatora usług. Strony były również zgodne co do tego, że w dniu 11 lutego 2011 roku pozwany zawarł z Cyfrowym P. kolejną umowę, której okres podstawowy oznaczono na 29 miesięcy, a która została rozwiązana w wyniku złożonego przez pozwanego oświadczenia. Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy po zakończeniu drugiej z opisanych umów, pierwotny wierzyciel był uprawniony do obciążenia pozwanego karą umowną z tytułu niezwrócenia dekodera HD w terminie. Rozważania w powyższym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że korzystanie z usług operatora mogło odbywać się w dwojaki sposób: przy użyciu urządzenia dekodującego stanowiącego własność abonenta albo urządzenia dekodującego udostępnionego przez operatora. W tym drugim przypadku zarówno dekodery, jak i karta udostępnione abonentowi stanowiły własność operatora, o czym przesądza brzmienie § 6 ust. 3 regulaminu świadczenia usług. Jak ustalono w rozpatrywanej sprawie, pozwany nabył na własność wyłącznie jeden dekodery, o nr (...), co miało miejsce na gruncie umowy z dnia 5 grudnia 2007 roku. Z kolei w ramach drugiej umowy pozwanemu został udostępniony dekodery HD-5000, co jednoznacznie wynika z treści protokołu odbioru sprzętu (k. 53v.). Z powyższego tytułu pozwany nie poniósł żadnego kosztu (w przeciwieństwie do pierwszej umowy, kiedy to uiszczył cenę zakupu w kwocie 79 zł), co jest zrozumiałe w kontekście faktu, iż dekodery HD nie przechodził na jego własność. Skoro tak, to po rozwiązaniu umowy powinnością pozwanego było dokonanie zwrotu dekodera w terminie 30 dni, zgodnie z brzmieniem § 6 ust. 11 regulaminu, pod rygorem nałożenia przez operatora kary umownej w wysokości przewidzianej cennikiem (§ 6 ust. 9 regulaminu). Wyjaśnić w tym miejscu należy, że w umowie z dnia 11 lutego 2011 roku wprost wskazano (część B pkt 13), iż wyłącznie w przypadku dekodera stanowiącego własność abonenta, urządzenie to może w dalszym ciągu służyć abonentowi do nieodpłatnego korzystania z ogólnodostępnych programów telewizyjnych oraz udostępnianych przez operatora usług. Dodatkowo wskazania wymaga, że umowa abonencka w zakresie dotyczącym udostępnienia dekodera ulegała rozwiązaniu jedynie w przypadku, gdy abonent po udostępnieniu mu urządzenia, następnie nabył urządzenie na własność (część B pkt 11 umowy), co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca (pozwany najpierw nabył dekodery na własność, co miało miejsce na gruncie pierwotnej umowy, a następnie, przy zawieraniu drugiej umowy, operator udostępnił mu inny dekodery na czas trwania zobowiązania). Całość przeprowadzonych wyżej rozważań prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż pierwotny wierzyciel był uprawniony do obciążenia pozwanego karą umowną, pozwany

po rozwiązaniu umowy nie zwrócił bowiem w terminie oznaczonym w regulaminie dekodera HD-5000. Jednocześnie powód udowodnił dochodzone w sprawie roszczenie składając do akt sprawy notę obciążeniową wraz z cennikiem i regulaminem, z których to dokumentów – których wiarygodność nie była kwestionowana przez pozwanego – wynika sposób nakładania kary umownej przez operatora oraz jej wysokość. Na marginesie godzi się przypomnieć, że nałożona kara umowna została pomniejszona o istniejącą na koncie pozwanego nadpłatę. Wyjaśnić przy tym należy, że dla zasadności roszczenia powoda bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż pozwany w dniu 18 sierpnia 2016 roku (a więc po upływie ponad roku od daty rozwiązania umowy) ostatecznie zwrócił dekodery HD-5000 pierwotnemu wierzycielowi, jak wynika bowiem z treści § 6 ust. 9 regulaminu, po nałożeniu na abonenta kary umownej, w dalszym ciągu obciąża go powinność zwrotu udostępnionego mu urządzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 339,44 zł (300,10 zł tytułem kary umownej oraz 39,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty.

Wyjaśnić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa radcowskiego strony powodowej w wysokości 90 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej na pełnomocnictwo.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.